

БЕЗГРИЖНАТА СВИНЯ.

Сега сѣ праздници, трѣбва да се играе!
Ихо, ихо! Ихо, ихо!

Доброто зайче.

Въ една гора живѣла стара зайчица съ тритѣ си малки зайченца. По-малкитѣ двѣ отъ тѣхъ били лѣни, лѣниви и лакоми. Направихтъ ли нѣкаква пакостъ, ще кажхтъ на майка си, че ужъ голѣмото имъ братче е направило пакостъта. Голѣмото — мълчало, а майка имъ го гълчала, наказвала и често пѣти безъ обѣдъ оставяла.

За голѣмо нещастие, майката умрѣла. Страшна зима настанѣла. Дебелъ снѣгъ земята покрилъ.

Двѣтѣ малки зайчета треперяли отъ студъ и страшенъ гладъ наченѣхъ да ги мѣчи. Тѣ въ своята лѣнностъ не могли да се научхтъ поне храна да си търсехтъ. Сгушили се въ една трънка и се прѣдали почти на мъртвило.